

Firar

– Mehmet ACAR · 25 Eylül 2021

Yıllar sonra aynı yerdeydi Rüzgâr. Hazan'ı bırakıp gittiği sahilde... Daha önce de birkaç defa gelmişliği olmuştu ama bu sefer çok farklıydı. Onca yıl sonra Hazan'dan af dileyecekti. Nasıl diyecekti ne söyleyecekti kendi de bilmiyordu. Onun için oturduğu bankta uzun süre sessizce bekledi. Dudaklarının kilidi çözülmedi bir türlü. Biliyordu bir başlasa konuşmaya hiç susmayacaktı. Yetseydi yalvarıp yakarmak şimdi Hazan'ın ayaklarına bile kapanırdı. Yüzü yoktu tek kelime etmeye. Ne diyecekti? Affet yıllarını mahvettim, seni bıraktım gittim ama bak geri geldim. Bu kadar kolay mıydı? Yaşadığı onca yıldan daha da ağır geldi bu birkaç saat Rüzgâr'a. Hava bulutluydu ama yağmur yağmıyordu. Sessizliğini bozması gerekiyordu. Sonunda iki dudağının arasından çıkan ilk söz Hazan oldu, Hazan'ım diyemedi...

“Hazan...

Hazan, buraya ilk gelişim değil. Daha önce de defalarca geldim. Hep yalnızdım. Her seferinde seni de çağırmanı istedim, yapamadım. Ne yüzüm vardı ne de gücüm. Birçok kez günlerce gelip şu gerideki ağaçların arasından buradaki boş bankı izledim. Acaba sen de arada geliyor musun diye? Hiçbir zaman seni göremedim. Ya hiç denk gelmedik ya da beni gerçekten unuttun, bilemiyorum? Yanlış anlama sana hesap sormak için söylemiyorum bunları. Zaten ne haddim var ne de yüzüm. Hele ki senden gittikten sonra bile gönül kapımı birkaç ziyaretçiye açmış olan ben şimdi kalkıp senin gibi aşkına sadık kalmış, kimseyi gönlüne ve hayatına almamış birine ne diyebilirim? Benim kızgınlığım ilk günden beri kendime. Sana yaşattıklarına. Seninle yaşayamadıklarına. Ve bu hesabın tek sorumlusu tek suçlusu olduğuma...

Benim miladım sen oldun Hazan. Senden önce ve senden sonra özellikle de senden sonra... Senden öncesini biliyorsun. Hayatımda unutabileceğim bir günüm olsaydı o da senden önceki beni öğrendiğin o gün olurdu inan. Zamanı geri alabilseydim o güne döner ne olur beni mahkûm et, firar etmeme izin verme, zindanlara at kuyulara at ne olur beni bana bırakma beni gönderme diye yalvarırdım. O gün yenebilseydim firari gönlümü bir ömür zindan gözlerinde kalırdım. Konuştukça saçmalıyorum farkındayım. Sanki yine sana suç atar gibi oldum. O gün gitmeme niye izin verdin? Neden bu kadar kolay bıraktın beni der gibi? İnan bu düşüncelerle söylemedim. Senden gittiğim günden beri nefes alamıyorum. Böyle küçük ihtimaller üzerine düşünemesem inan yaşayamam. Ne zaman yalnız kalsam bu küçük ihtimallerin üzerine hayaller kuruyorum. Sanki o gün beni bırakmamışsın ben hiç gitmemişim gibi. İşte tüm tesellim bu küçük hayaller. En çok içimi acıtan da bunların birer hayal olduğunu biliyor olmak.

Senden sonra yine savruldu durdum. Yine gönlüme ve hayatıma girenler oldu. Şimdi bunlardan bahsedip daha da içini acıtmak istemem. Biliyorum o kadar yaptıklarımın sonra bunlar senin için çok küçük sızılar hükmünde ama olsun. İlk gün de bu gün de senin en ufak üzüntün beni öldürür. Ne kadar saçma kaldı değil mi bu söz bende. Seni ateşlere atmış hayallerini öldürmüş biri olarak. Senden sonra anladım ben “yapmama”nın ayrı “yapamama”nın çok çok ayrı olduğunu. Ve şimdi bir şeyi çok daha iyi

anladım ki yapamıyorum diye işin içinden çıkmanın sadece kolaya kaçmanın olduğunu. İşte bugün yüzüne bakamıyorsam senden af dilemeyi beceremiyorsam o gün kolaya kaçıp savaşmadığım için. Kaçıp gittiğim için. Ardımda bir hazan bıraktığım için. Bugün sana Hazan'ım diyemiyorsam o günkü korkaklığım için. Ben o günkü korkaklığımın bedelini çok ağır ödüyorum ve biliyorum ki çok daha fazlalarını hak ediyorum.

Evet, tek firarım sen değildin. Ardımda çok hazan mevsimi bıraktım. Ablamı, babamı, okulumu, arkadaşlarımı, beni tanıyan seven herkesi bırakıp gittim. Hiçbirinde senin kadar yanmadı yüreğim. Ve hiç birinde geri dönmeyi düşünmedim. Sana da geri dönmeye cesaret edemedim, seni böyle yarı yolda bırakmışken. Tekrar bırakıp gitmeyeceğimin garantisini kendime veremezken sana ne diyebilirdim? En çok da benden sonra hayatına kimseyi almaman öldürdü beni. Hep merak ettim durdum. Acaba sevgimize olan sadakatinde mi yoksa benim ihanetinden doğan korkun yüzünden mi küstün sevdalara? Her iki ihtimal de mahvetti beni. Sevgimize olan sadakatin ise bu yalnızlığının nedeni o büyük sevgiyi boşa harcadığım için; yok korkundan ise gönül kapını kilitlemen o büyük gönle yaptığım bu gaddarlığım için kendimi hiç affetmedim. Ben kendimi affedememişken senden nasıl af dilerdim?

Seni bırakıp giderken bana söylediklerin gün gibi aklımda, hiç unutamıyorum. Hani demiştin ya bu dünyanın bir de mahşeri var. İnan o günden beri işte ben o mahşer için can atıyorum. Öyle bir arafa düştüm ki mahşer bana mükâfat olur. Gideceğini bile bile geldin demiştin de tek söz edememiştim. Bir gün olsun ağzını açıp ne yaratana, ne bir canlıya ne de bir cansıza adımı anıp tek kelime kötü söz söylemeyeceğini ama elinde olmadan bedeninin, gözlerinin, ellerinin, yüreğinin, teninin senden habersiz seni dinlemeden yapacağı beddualara engel olamayacağını söylemen aklımdan bir an bile çıkmıyor. Ve biliyor musun ne beddualarından ne de ahlardan korkuyorum. Benim tek üzüntüm sana bunları söyletebilecek kadar senin canını yakmış olmam. Bilsem ki bir cezam olsa onu çekince azat olacağım bu yükten, işte en ağır cezalara razıyım gözlerinde. Ve biliyorum ki o kadar çok ki günah heybemdeki yükler, cezamı ödemem mümkün değil.

Aslında gitmek için gelmemiştim sana. O gün diyemedim ama senden gitmek hiçbir zaman ne aklımda ne gönlümde olmuştu. Seninle ilgili hayallerim vardı hiçbirinin hayali bile kalmadı. İşte, artık tutunurum hayata demiştim kendi kendime gözlerini gördüğüm ilk gün. Kendime ne sözler verdiğimi tahmin bile edemezsin. Rüyalarımda sen ve çocuklarımız vardı. Çok değil iki oda bir evde; en büyük kavgalarımız kitaplarımızı neden dağınık bıraktığım üzerine olacaktı. Her zaman ve her an yanında olacaktım, zindan gözlerinde tutuklu. Senden çok sevemezsem çocuklarımızı onların vebalini nasıl öderim diye kaç geceyi uykusuz geçirdiğimi bir ben bilirim bir de pencerenin hemen önünde duran sokak lambası. Peki, ne oldu da gittim? Neden yenildim? Seni senden çok düşündüğüm için gitmem gerekti. Yıllar önce evi terk etmiş hiçbir akrabası olmayan, doğru düzgün bir iş tutamayan, ilk yılımda ara verdiğim okuluma bile ancak senin zorunla geri dönen ben, nasıl çıkacaktım ailenin karşısına? Kendimden çok senin adına utandım. Senin ailen ile kötü olacağın gün gibi ortada iken seninle daha fazla kalamazdım. Aylarca iş aradım, bulduklarımın hepsi karın tokluğunaydı, söyleyemedim. Ne her gün aynı kıyafetleri giymem tarz

meselesi idi ne de az yemek yemem diyettendi. Hepsi parasızlıktandı. Sürekli sahile gelebilmek için kapalı mekânların beni sıktığı da büyük bir yalandı. Ve çok iyi biliyorum ki sen bunların farkındaydın ama bir gün olsun beni utandırmadın. Biliyorum mümkün değil seni unutmam; ellerini, gözlerini, saçlarını, sözlerini unutsam bu kocaman gönlünü unutamam.

Ben bugün buraya af dilemeye gelmedim. Af dileyecek yüzüm yok. Senden özür dilemeye de gelmedim. İşlediğim kabahatlerin özü yok. İçimi dökmeye geldim. Son fırarımı söylemeye geldim. Kendimden de fırar etmeye geldim. Merak etme intihar etmeyeceğim, çok şükür inancım izin vermez. Zaten bir tek bu intihar edenleri anlamış değilim. Bitecek bir dünyadaki sorunlar için hiç bitmeyecek bir âleme sonsuz bir sorun ile gitmek... Benim fırarım bu dünyadan değil kendimden. Artık rüzgâr olup esmeyeceğim. Gönlüm her daraldığında çekip gitmeyeceğim. Yangınsa yangın, mahşerse mahşer ne varsa kaderimde onu yaşayacağım bir ömür ve bir daha hiçbir zordan kaçmayacağım. Hiçbir gönülde kiracı olmayacağım. Hiçbir gönlü bir daha kırmayacağım. Bitti tüm fırarlar.

Hazan, şuan en büyük dileğim nedir biliyor musun? Keşke bunları yüzüne söyleyebilseydim... Cesaret edip seni de buraya çağırabilseydim. Elimdeki fotoğrafına değil de zindan gözlerine bakarak konuşabilseydim. Ve sana Hazan değil de Hazan'ım diyebilseydim. Ne kadar istesem de hiçbir zaman karşına çıkamayacağımı, çok iyi biliyorum. Çünkü affetmenden korkuyorum.